

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רננו עובדיה יוסף זצוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" עטרת שרה"
ע"ש רבי רפאל זביחי בן פינחס זצ"ל ע"ש מו' שרה זביחי בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פְּרָשָׁת: בא

עלון מס': 1,999 | תשפ"ד

ליקט וערך: הרב רפאל זביחי שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב
העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זביחי שליט"א

לְמִיפֶשׂ אֵינן מְרֵאִים חֲצֵי עֲבוּדָה... - מָה הֵייתָה טְעוּתוֹ שֶׁל פְּרָעָה?

לפני כמאתיים שנה, נקראו תושבי עיר הבירה וינה באוסטריה לראות בפלא הגדול, בנסיעת הבכורה של הרכבת. מרכבה הנוסעת ללא סוסים! נקהלו באי העיר והתגודדו ליד מפלצת הברזל האימתנית. היה שם יהודי אחד, ריאלי ומפוכח. והוא טען באזני כל מי שהיה מוכן לשמוע: "אין דבר כזה, מתעתעים כאן בקהל! מעולם לא נסעה מרכבה בלא סוסים! מה עוד, מרכבה כבדה כל כך, כולה ברזל ופלדה. והיא עוד מתימרת למשוך אחריה שורה של קרונות!" אמרו לו: "זוהי המצאה חדשה, כולם מדברים עליה!" והוא בשלו: "ראה תראו, הרכבת לא תמוש ממקומה!" הקטר הוסק, ותימרות עשן עלו מן הארובה. והאיש נחרץ בדעתו: "הצגה, ותו לא. התנור בביתי מעלה עשן מזה שנים, ואינו זז בסנטימטר אחד!" הקטר צופר צפירה חדה. והאיש צוחק: "צפצפה אינה תחליף לסוס. היא לא תזוז!" הרכבת נרעדה, והגלגלים החלו לנוע, באיטיות. "אמרתי לכם", אומר האיש, "הנסיון נכשל! תראו באיזו איטיות, חצי סיבוב - וזה!" הרכבת נכנסה לתאוצה, ובשיקשוק גלגלים פתחה בדהרה, ספק האיש כפיים: "היא לא תעצר לעולם!!! קרא בחרדה..."

הסיפור ממחיש לנו תכונה יסודית מאד, המקננת בנו: **כיצד כל דבר עכשוי, נראה בעינינו קבוע ונצחי!** כשברית המועצות הייתה מעצמת על, היא נראתה כענק אימתני, הקיים לעד. קרסה, וכבר ספדו לה ומחקוה מן התודעה. כשלא ירדו גשמים, החליטו שהמדבר מתפשט, ויש לייבא מים מטורקיה. כשירדו גשמים, החליטו שהמבול הגיע... **זוהי גדלותם של החכמים**, חכמי התורה, שעליהם נאמר "אִיזְהוּ חָכֶם - הֲרוּאָה אֶת הַנוֹלָד": הם אינם דנים לפי הרגע, אינם נסחפים בהתרגשות החולפת, ומבטם מקיף יותר ורחב יותר. אשרי השומע לקולם!

דבר דומה קרה גם במכות מצרים. הכל תמהים, מדוע פרעה הקשה את לבו, כיצד יכול היה להתעקש לנוכח המכות? את התשובה השמיע לנו **האלשיך הקדוש זצ"ל**: הגיעה, למשל, מכת ערוב. חיות הג'ונגל פשטו על הערים, ועשו שמות בבקר ובצאן. המכה עברה, פרעה סקר את הנזקים ונאנת לרווחה: לא נורא, עוד נותרו המוני עדרי צאן! אין זאת - חשב - אלא שאלהי מצרים הצליחו למתן את המכה... ואז הגיעה מכת **דָּבָר**, וחלפה. פרעה סקר את הנזק, ונשם לרווחה: אמנם המון בקר וצאן מתו אבל עוד נותרו רבים בהם לא נגעה המכה לרעה. לא נורא... ואז ניחתה מכת הברד, והמיתה את כל הבקר שהיה בשדה. ופרעה נרגע: לא נורא, עוד נשארו הבקר והצאן שבמכלאות...

מה הייתה הטעות של פרעה? טעות אוילית, וכה אנושית: הוא דן כל מכה לגופה, כשלעצמה, וערך סיכום לפני הזמן... אבל היה מי שידע כיצד להתבונן. מי שידע שאין להסתכל על חצי דבר, **היה זה יתרו.** ועליו נאמר: "**וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה ה' לְמִשְׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ**". הוא התבונן במבט כולל, והבין! הוא הבין, שהקדוש ברוך הוא הותיר פליטה במכת ערוב, כדי שיהיה ל**דָּבָר** במה לפגוע ומה לכלות. והדבר הותיר פליטה, כדי שיהיה לברד במה להכות. ובמכת ברד הורה משה רבינו שיכניסו את בעלי החיים הביתה, ופרעה חשב שהדבר לטובתו. ולמעשה, מה היה? על ידי כך היו לפרעה סוסים כדי לרדוף אחרי בני ישראל - ועל ידם טבעו הוא וחילו בים סוף... **לסיכום**: כל דבר שנראה כשלעצמו לטובת פרעה ועמו, היה למעשה שלב במכתם וברעתם!

ומהו הלך עבורנו? לדעת, שהקדוש ברוך הוא מנהיג את העולם במבט מרחיק ראות, בסידרה של שלבים שלא יובנו אלא בסופם! אנו, המתבוננים בחלקי הדברים, בתהליך התהוותם, עומדים ותוהים. רק החכמים הרואים את הנולד במבט של התורה, אשר גילתה בשירת "האזינו" את כל מהלך הדורות עד לגאולה. רק הם מבינים את פשר המאורעות, ורואים איך כל מאורע הוא שלב במכלול שיביא את הגאולה!

**היכוננו לעלון חגיגי ומורחב בשבת הבאה בהגיענו לעלון מספר 2000
ולציון 40 שנות הוצאת העלון השבועי התורני הוותיק בארץ**

לא יחרץ ללב לשנו (יא, ז) - ההמור שנשא את משא העם והכלב שלא חרץ לשונו עזרו לישראל ביציאת מצרים. לכלב נותנים נבלה ולחמור עושים פטר חמור בכבוד גדול, מפני שהחמור טרח וסייע בנשיאת הרכוש הגדול ואילו הכלב רק שתק. (רבי חיים זוננפלד)

החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה (ב, ב) - "לכם" אותיות "מלך", כי ניסן ראש לחדשים! "נתקשה משה במולד והראה לו הקב"ה כזה ראה וקדש" (רש"י). גם במנורה ובמחצית השקל התקשה משה, ראשי וסופי התיבות משה: מנורה, שקלים, החדש. (הגר"א מוילנא)

ואתלתם אתו בחפזון (יב, יא) - כשאכלו ישראל את הפסח במצרים אכלו אותו בחפזון, אבל לעתיד לבוא נאמר "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו" (ישעיהו יב, נב). (מדרש רבה)

תאכלו מצת (יב, יח) - היום הראשון של פסח חובה, ויתר הימים רשות. ולכן נאמר "מצת" בלי ו', ששת ימי הרשות (בעל הטורים). במדרש כתוב: "אין אוכלים פסח אלא בחמיץ" - ראשי תיבות: בלילה, הצות, מנוי, צלוי.

והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם (יב, כו) - חז"ל מפרשים פסוק זה על הבן הרשע שמוזכר בהגדה של פסח, "לכם" - ולא לו. ידועה השאלה, הרי גם הבן החכם שואל "מה העדות והחקים והמשפטים אשר צוה ה' אלהינו אתכם?" היו שהסבירו בהלצה, כי על הבן החכם שעוסק בתורה אין מקפידים בלשונו, אולם הרשע שעוסק רק בדקדוק הלשון כמנהג ה'משכילים' בדורות העבר, בוודאי מוציא את עצמו מן הכלל... ויש שמסבירים, כי הרשע מתלונן: "מה העבודה הזאת?" מהו הטורח שאתם מטריחים מדי שנה. וכן מכך שאינו 'שואל' כבנים האחרים אלא 'אומר' בהתרסה ובלעג.

ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה (יב, מ) - מכניסת בני ישראל למצרים עד יציאתם היו רק רד"ו (210) שנים, והיה חסר ק"ץ (190) שנים. אלא נאמר במדרש שהמצרים שעבדו את ישראל אף בלילות, והלילות השלימו את מניין השנים. זהו שנאמר (איוב כח, ג) "קץ שם לחשך".

ישבון משכיל (רפורמי) אחד בעיירה, היה מתיידד אך ורק עם 'אנשי הרוח' - הרופא, הרוקח וכיוצא באלה. רק בבתיהם היה מבקר ועימם היה מבלה את ימיו. פגש בו פעם רב העירה ואמר לו: "שלום עליכם ר' פסח!" תמה האישי: "האם כבוד הרב אינו יודע, כי לא פסח שמי?" חייך הרב והשיב: "איני טועה, שהרי כך כתוב 'פסח' - על שום שפסח ודילג על בתי בני ישראל, בהם אינך נכנס, ולכן ראוי שתקרא פסח..."

מושגים ביהדות

שבת

בה' בשבט תרנ"ב (1892), נסגרה ישיבת וולוז'ין המעטירה (ישיבת עץ חיים), עקב גזירת שר ההשכלה הרוסי ללמד בישיבה את השפה הרוסית. הנצי"ב מוולוז'ין העדיף לסגור את הישיבה מאשר להיכנע.

ביום זה בשנת תש"ח, בעת מלחמת העצמאות נהרגו ל"ה (35) יהודים שיצאו מירושלים לגוש עציון כדי לסייע לתושביה ולהצילים מהתקפות הערבים שבכפרי הסביבה. הגופות הושחתו והצדיק רבי אריה לוי זיהה את החללים על פי גורל הגר"א.

בי' בשבט תשי"א (1951), התמנה רבי מנחם מנדל שניאורסון זצ"ל המכונה הרבי מלובביץ' כאדמו"ר השביעי של חסידות חב"ד, כממלא מקום חותנו הר"י זצ"ל (רבי יוסף יצחק שניאורסון) זצ"ל, שנפטר ביום זה שנה קודם לכן.

בי"ד בשבט תקט"ז (1756), נפטר רבי יעקב יהושע פלך ב"ר צבי הירש מלבווב, בעל 'פני יהושע'. החיד"א כותב עליו: ויצא שמו בכל העולם באמצעות חבורי טהרה 'פני יהושע', ואני הצעיר וכיתי לקבל פני השכינה איזה ימים, ומראהו כמראה מלאך האלקים.

סיפור השבוע

מדוע עלה הארבה על צפת?

רבינו האר"י הקדוש זצ"ל ישב בחברת תלמידיו הקדושים ועסק עימם בסתרי תורה בסמוך לקבר הושע הנביא, לפתע פסק מתלמודו ואמר: "שומע אני רעש גדול בשמים. נגזר בבית דין של מעלה כי יעלה ארבה על צפת עיר הקודש, ויכלה בה כל עשב. בני צפת עתידים להשאר חלילה בלא מזון ומחיה. וכל זאת הוא עונש משמים במידה כנגד מידה, לפי שעלתה לשמים זעקתו של אחד מעניי עירנו העוסק בתורה מתוך הדחק, ושוועתו ניצבה לפני כיסא הכבוד, והיא עומדת ומקטרגת על העיר כולה! הלוא תכירו את רבי יעקב אל טרף, תלמיד חכם מובהק, חסיד ונחבא אל הכלים. הוא הגיע עד לפת לחם, אך נשא את סבלו בדומיה. עולליו נמקים ברעב, והוא לא התאונן על מר גורלו. והנה היום נאנח אנחה, ובגינה יעלה הארבה על העיר! הבה נאסוף בינינו סכום כסף וניתנהו לרבי יעקב. נציל בכך את משפחתו מחרפת רעב. ואת עירנו ממכת הארבה!" הסכום נאסף, ונשלח ביד הצדיק רבי יצחק כהן ליעדו. כשבא לעיר, מצא את רבי יעקב יושב ובוכה. הוא סח לרבי יצחק על עניו, ואמר: "בדי עמל חוסך אני פרוטות אחדות ללחם צר, ולשובא המים הממלא את כד החרס. אך היום נתקל אחד מילדי בכד ושברו. הכלי נשבר, המים נשפכו, ואין בידי פרוטה לקנות קנקן חדש. ואז פרצתי בבכי ואמרתי: ריבונו של עולם, הן מלך רחמן אתה, וזן את העולם כולו בחן ובחסד וברחמים, רק ממני נכלאו רחמיו?" נרעש רבי יצחק כהן, והעניק לרבי יעקב את הכסף. אורו עיניו של רבי יעקב, והוא הודה לבוראו על תשועתו באמצעות שליחיו הנאמנים, האר"י הקדוש ותלמידיו. שב רבי יצחק אל בני החבורה וסיפר אשר ראו עיניו. נענה האר"י הקדוש ואמר: "עתה בטלה הגזירה, כי נסתתם הקטרוג". בני החבורה שבו לתלמודם, ולפתע כיסה ענן שחור את עין השמש - נחיל ארבה עצום ורב עלה מדורים והתקדם לכיוון צפת. ואז קמה רוח סערה, נשאה את הארבה וגרפה אותו לים הכינרת. מאותו יום דאגו בני צפת לפרנסתו המרווחת של הצדיק רבי יעקב, עד שהתמנה לרבה של טריפולי שבלוב.

מכת חושך לא הייתה העדר האור, אלא הקב"ה ברא בריאה חדשה של חושך שהעיקה על המצרים ולא אפשרה להם לזוז. חושך זה, היה כבר לפני בריאת העולם שנאמר: "וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם". וכן היה בשעת מתן תורה, שנאמר: "חֹשֶׁךְ עָנָן וְעָרְפָל". במדרש מובא, שהחושך הזה הוא חושך שבא מהגהינום, ועוביו היה כעובי של דינר גרדיון (גורדיאני). וכן מובא שם ש"אפילו היו מכנסים כל נרות וכל אבוקות שבעולם, לא היו מאירות להם". ומסביר הרמב"ן, שכל נר שהיו מדליקים היו נכבה מיד מחוסר אוויר: "כאשר בכל החפירות העמוקות ובכל מקומות החושך העצום לא יתקיים הנר, וכן העוברים בהרי חושך לא יעמוד להם שם הנר ולא האש כלל". רבי יהונתן אייבשיץ כתב, כי עובי דינר זהב הוא כשליש אצבע. יש שמצאו רמז נאה: "יָמֵשׁ" גימטריה "עב כדינר". רבי ברוך עפשטיין מחדש, כי ייתכן והמכה לא הייתה באוויר מצרים, אלא נוצר כעין תבלול על עיני המצרים שהסתמאו ולכן לא ראו מאומה, והתבלול הוא כעובי דינר. יש מי ששיער, שבמכת חושך התפרץ הר געש בשם "סנטוריני" והאבק גרם במצרים לעיוורון עד כדי מישוש.

יוסיף חֲכָמָה

לְזִכּוֹר לְמָה יִרְדְּנוּ לְמִצְרַיִם

"הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֵם רֵאשׁ חֲדָשִׁים" (יב, ב) - מה הטעם למצווה זו דווקא כשיוצאים ממצרים? אלא הסיבה היא לזכור למה ירדנו למצרים. כל הסיבה לירידה למצרים הייתה בגלל חטא הדיבור בלשון הרע "וַיִּבְא יוֹסֵף אֶת דְּבַרְתֶּם רָעָה אֶל אֲבִיהֶם" וכשהושלם התיקון נאמר: "וְלִכְלֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחַרְץ כָּלֵב לִשְׁנוֹ" ... כעת כשעם ישראל יוצאים ממצרים עליהם לזכור מי דיברה לשון הרע הראשונה בעולם - וזו הלבנה. במקום לדבר על עצמה דיברה בגנותה של השמש, ואמרה: "אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד". לכאורה, אם את לא יכולה, תגדי, מהיכן קבעת שהשמש לא יכולה?! לכן גם בסוף הברכה של הלבנה אומרים 'שלום עליכם'. אחד הטעמים לאמירת שלום עליכם הוא כדי להזכיר לנו את עניין המריבה הזו ולומר להם (לשמש ולירח) שלום עליכם...

בְּרַפְתְּ לְבַנָּה אוּ קִידוּשׁ לְבַנָּה? "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֵם רֵאשׁ חֲדָשִׁים, רֵאשׁוֹן הוּא לָכֵם לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה" (יב, ב) - ברוב ספרי הראשונים נקראת הברכה שמברכים על הלבנה "בְּרַכַת הַלְּבַנָּה", וכן כתבו ב"טור" וב"שולחן ערוך" (או"ח סי' תכ"ו). אולם ב"דרכי משה" וב"רמ"א" ובעוד פוסקים קראו לה "קידוש לבנה". בשו"ת "מהרש"ג" (לרב שמעון גרינפלד זצ"ל) כתב בשם בנו שטעות לומר "קידוש לבנה", דהא אין מקדשים את הלבנה, וצריך לומר "חידוש לבנה" אלא שנפל טעות והחליפו החי"ת בקו"ף. וכתב שם אביו שאמנם בנו אמר דבר חכמה אולם קשה לומר שטעות היא, שמצינו כן באחרונים שמביאים כן כסדר. וכתב שם שנראה שהטעם הוא כיון שבזמן שביט המקדש היה קיים היו מקדשין החדוש על פי ראיית הלבנה בחידושה, הלכך קראו לברכה זו "קידוש לבנה", והיינו קידוש ע"י הלבנה. בספר "השמים מספרים" כתב סברא שהנמצא על הירח לא יברך ברכת הלבנה, משום שאינו רואה לבנה בהתחדשותה, ועוד שכשאומר "כִּשְׁם שְׁאֲנַחְנוּ מְרַקְדִים כְּנִגְדָה, וְאֵין אֲנַחְנוּ יוֹכְלִים לְגַע בָּךְ", נראה כשקר. ובספר "צורת הלבנה" (לרב אברהם סעדון) כתב שיברך. יש דעות שונות ממתי מברכים ברכה זו. לפי חלק מהראשונים, ניתן ורצוי לברך על הלבנה מיד בתחילת החדוש ברגע שרואים אותה בחידושה. אולם על פי הקבלה אין מברכין על הלבנה עד שיעברו עליה ז' ימים שלמים מהמולד, וכן מנהגינו להקפיד בזה בדרך כלל. נהגו לכתחילה לברך את הלבנה דווקא במוצאי שבת, כיוון שבשעה זו "האדם מבושם ובגדיו נאים", אך זאת רק בימות הקיץ כשאין גשם או אם מוצאי שבת חל לפני י' בחודש.

"יֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם" - פטירת הצדיקים זצוק"ל בחודש שבט - "צדיקים במיתתן נקראו חיים"

הרב עובדיה הרשי
 ה' שבט תשכ"ב (1969)
 כ' שבט תשכ"ט (1969)
 מרבני עולי חלב שבסוריה.
 רבה הספרדי של פתח תקווה,
 ראש ישיבת המקובלים בית אל,
 וחתן פרס ישראל לספרות תורנית

הרב רפאל שלמה לניארו
 ט"ו שבט תרפ"ה (1925)
 מרבני עולי חלב שבסוריה.
 מקובל, וראש ישיבה הראשון
 של ישיבת 'פורת יוסף'
 וישיבת 'אוהל מועד'.

הרב רחמים חי חויתת הכהן
 י' שבט תשי"ט (1959)
 רבה הראשי של גרבה בתוניסיה,
 ואף היה רבם של יוצאי גרבה בישראל
 ובתפוצות וכו'ן.
 כרב המושב בְּרִיקָה שבדרום.

הרב אברהם אמינחף תלמודי
 ט' שבט תרצ"ט (1939)
 רבה ומנהיגה של הקהילה
 הבוכרית בירושלים, וממקימי
 שכונת "רחובות" (כיום
 "שכונת הבוכרים") בירושלים

הרב יוסף ג'ענאן
 ה' שבט תש"ב (1960)
 היה רבה הראשי של בנגאזי
 שבלוב. בסוף תקופת כהונתו
 שימש כמנהיג רוחני ליהודי בנגאזי
 במחנה הריכוז ג'אדו בשואה.

אימרת השבוע

"כשם שיצר הרע מבקש להסית את האדם לחטא, כך מבקש הוא להסיתו שיהיה צדיק יותר מדי." (רבי יחיאל מזלוטשוב)

מדור ההלכה על פי הראשון לציון הגאון
מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

עֵשֶׂה לָךְ רֵב

הַלְכוֹת יֵין נֶסֶךְ

- א.** סתם יינם של הנוצרים, שהם עובדי עבודה זרה, **אסור בהנאה, וגם מגעם ביין שלנו אסור בהנאה.** ואסור למוכרו לגוי או ליתנו במתנה לגוי, אלא ישפכנו לתוך האסלה של בית הכסא. אבל היין של הערבים (ישמעאלים) שאינם עובדי עבודה זרה, ומאמינים בייחוד השם, אינו אסור בהנאה, אלא רק בשתייה, גזרה משום בנותיהם, שהוא איסור חתנות, ואף מגעם ביין שלנו אסור בשתייה. וכן המנהג. בראנדי (קוניאק) שנעשה מן היין של סתם יינם, אסור לשותותו, והנוהגים היתר בדבר, אין להם על מה שיסמוכו, ויש למחות בידם.
- ב.** יין של ישראל שנתבשל, דהיינו שהרתיחו אותו על האש, אפילו רתיחה אחת בלבד, **שוב אינו נאסר במגע גוי.** ולכן היין המפוסטר אינו נאסר במגע גוי, או חילוני. והוא שיהיה מפוסטר עד שמונים מעלות, שאז בודאי רתח, ונתמעט ממדתו על ידי הרתיחה. ואמנם יש שכתבו להחמיר בזה, כיון שכיום היין המבושל הוא מצוי מאד, והרי הוא בכלל גזירת יין נסך, ורק בזמן חכמי התלמוד שלא היה מצוי יין מבושל לא גזרו בו, כמבואר בדברי הרא"ש, מה שאין כן בזמן הזה. אולם העיקר לדינא כמו שנהגו להקל בדבר. **הרמב"ם כתב** שהטעם הוא משום שכבר אינו ראוי לניסוך, הילכך בנידון דידן דקיימינן לגבי מגע גוי ביין שלנו, כל יין מבושל במשמע, ואפילו במפוסטר שהוא מצוי מאד, אין בו תורת יין נסך במגע הגוי ביין שלנו. וכן כתבו הסבר זה הרבה מגדולי האחרונים. ומה שיש מערערים שהפיסטור אינו משנה טעמו וריחו של היין, הרי הגאונים והרשב"א והר"ן וסיעתם, סבירא להו שייין מבושל נקרא משהרתיח היין על האש, וכן פסק מרן השלחן ערוך, ולא הצריכו שינוי טעם וריח, וכן הלכה רווחת. **הילכך המנהג להקל ביין מפוסטר בהררי קודש,** ורק מהיות טוב נכון לכתחילה להיזהר ממגע גוי גם ביין מפוסטר, אבל בדיעבד אין לאסור כלל שהתורה חסה על ממונם של ישראל.
- ג.** פשט המנהג בישראל, שבמקום שאין היין מצוי, מבשלים אחר שרייתם זמן מה, ואחר כך סוחטים אותם עם מי שרייתם בתוך שקית בד, ומקדשים ומבדילים על היין שיוצא מהם. ויש להם על מה שיסמוכו. ואין צורך לשותם שלושה ימים רצופים. ואם נגע גוי ביין אחר שהופרש היין מן הצימוקים אסור אותו. ואם הורתחו, דינם כדין יין מבושל שאין מגע גוי אוסרתו.
- ד.** ישראל מומר שמחלל שבת בפרהסיא במלאכות דאורייתא, כגון שנוהג במכונית בשבת, או שמעשן סיגריה ברשות הרבים בשבת, ושאר כל המלאכות, אם נוגע ביין, **הרי הוא אסור את היין במגעו,** ואם יצק מן הבקבוק של היין אל תוך כוס, מה שבתוך הכוס נאסר, ומה שעדיין בתוך הבקבוק מותר. וכן אם הגביה את הבקבוק הפתוח, אינו אסור. ואמנם יש אומרים שאם הוא מתפלל בשבת ומקדש על היין בשבת, ואומר זכר למעשה בראשית, אף על פי שהוא מחלל שבת בפרהסיא, אינו מנסך את היין, ויש חולקים. והמקילים בזה יש להם על מה שיסמוכו, ובפרט בדיעבד שעבר ומזג היין. **ורוב היינות שבארץ ישראל כיום עברו תהליך פיסטור, וממילא אין ביין מבושל או מפוסטר דין יין נסך במגע חילוני או גוי.**

הודעה משמחת למתפללי בתי הכנסת והגבאים! חומש מהודר ביותר עם התפילות ליום השבת

הראשון לציון ורה"ר ירושלים רבינו יצחק יוסף שליט"א

הראשון לציון ורה"ר של ירושלים רבינו שלמה עמאר שליט"א

זכינו ובמכון להוצאת ספרים וחקר כתבי יד "תפארת רפאל" של מוסדותנו, הוצאנו לאור **ספר חמשה חומשי התורה** בכרך אחד מהודר ומפואר, בצירוף ההפטרות לפי כל המנהגים, כולל התפילות ליום השבת בנוסח עדות המזרח ומרן **רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל.** סדר אותיות חדש ומדויק, באותיות מאירות עיניים. מודפס על נייר בייבל כרומו, כריכה חדשנית ומפוארת. פירוש רש"י ותרגום אונקלוס בניקוד מלא, ועוד פירושי חז"ל על התורה. אף פתחנו ראשי תיבות וציינו מראי מקומות. החומש מעוטר בהמצאות הראשונים לציון שליט"א, בצירוף קונטרס "ילקוט יוסף"

ניתן להשיג בטל': 1800-260-260 מהו"ל: 1866-676-8696

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע	ניו יורק
4:45	4:43	4:43	4:45	4:39
5:36	5:35	5:35	5:37	5:43
6:12	6:07	6:07	6:11	6:11

עלנו קשבשש פנודש לעילונשמת
הגאון הרב שבתי אטון בן בן-ציון ואסתר יא זצ"ל
נפטר ב'ט"ז שבט תשס"ז (2006)
היה משגיח ביישיבת עמורת יוסף, חסיד מועצת חכמי התורה,
מייסד וראש ישיבת "ראשית חכמה" בירושלים. זיע"א.
נפטרה ב'י"א אדר תשל"ת. ת.נ.צ.ב.ה.

- תלמוד תורה לבנים
שיעורי תורה ויהדות לבנות
כולל ובית מדרש
כנסים תורניים
קידוב רחוקים
מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד
דאגה לרווחת החיילים כצה"ל
עזרה לנזקקים
הדרכה רוחנית לעולים חדשים
מוקד עולמי לאמירת תהילים
שבועון תורני

פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ
בֵּא
הַפְּטָרָה
"הַדָּבָר אֲשֶׁר"
יְרַמְיָהוּ מוֹ"